

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/33822 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 13 maart 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 september 2000 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellante om toelating als vluchteling afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij besluit van 14 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie het daartegen door appellante ingestelde bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 maart 2007, verzonden op 14 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 17 april 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 120 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voorzover thans van belang, kan hoger beroep, als bedoeld in artikel 84 van die wet, slechts worden ingesteld tegen een uitspraak van de rechtbank over een besluit dat is bekendgemaakt na het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet met uitzondering van een beslissing op bezwaar gericht tegen een besluit bekendgemaakt voor inwerkingtreding van de wet.

2.2. Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank over het besluit van 14 juni 2006, bevattende een beslissing op bezwaar, gericht tegen het besluit van 8 september 2000, dat is bekendgemaakt op 18 september 2000, derhalve vóór inwerkingtreding van de Vw 2000 op 1 april 2001.

Ingevolge voormeld artikel 120, gelezen in verbinding met artikel 33e van de Vreemdelingenwet (oud), kan hiertegen geen hoger beroep worden ingesteld. Dat de rechtbank ten onrechte onder de uitspraak heeft vermeld dat bij de Afdeling hoger beroep kan worden ingesteld, maakt dit niet anders.

2.3. De Afdeling is kennelijk onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart zich onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. van Dokkum, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

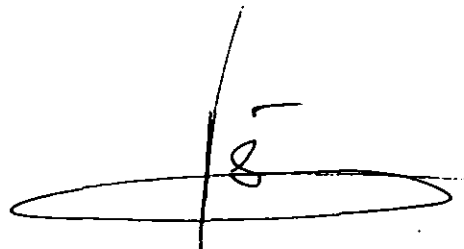
w.g. Van Dokkum
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 juli 2007

480

Verzonden: - 3 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

a1

Postadres Postbus 70567, 5201 CZ 's-Hertogenbosch

Inflijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
 (werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
 Fax (073) 6449189
 Internet www.ind.nl

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE
 Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)
 Nummer: 0003-29-4070

INGEKLAMM

19 JUL 2006

Arrondissementsrechtbank
 Zutphen

Sector Bestuursrecht
 afdeling vreemdelingen

Op 5 oktober 2000 is namens [redacted] nationaliteit: Kazachstaanse, geboren op [redacted], verder te noemen betrokkene, mede namens haar minderjarige kind, een bezwaarschrift ingediend, mede namens haar minderjarige dochter, gericht tegen de beschikking van 8 september 2000 en uitgereikt op 18 september 2000, waarbij de aanvraag om toelating als vluchteling niet is ingewilligd wegens de kennelijke ongegrondheid.

Op 6 april 2001 heeft betrokkene een voorlopige voorziening aangevraagd tegen het besluit van 3 april 2001 waarin werd bepaald dat zij de beslissing op bezwaar niet in Nederland mocht afwachten. Op 25 april 2002 en verzonden 17 mei 2002 heeft de rechtbank Dordrecht de voorlopige voorziening toegewezen.

Bij besluit van 2 mei 2003 is het bezwaar van 5 oktober 2000 afgewezen, 2 juni 2003 heeft betrokkene hiertegen beroep ingesteld. Bij schrijven van 11 november 2004 is de beschikking van 2 mei 2003. Gelet hierop en naar aanleiding daarvan wordt het volgende overwogen.

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000.

Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het niet inwilligen van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.

Betrokkene is op 24 maart 2003 gehoord door een ambtelijke commissie. Dit gehoor, waarvan een verslag is opgemaakt, is eveneens betrokken in de besluitvorming.

In de hierboven genoemde beschikking, waarvan de inhoud hier als herhaald en ingelast dient te worden beschouwd, is gemotiveerd op de van belang zijnde aspecten van de zaak ingegaan. Ter aanvulling daarop en naar aanleiding van hetgeen in het bezwaarschrift is aangevoerd en het gestelde tijdens de zitting van de ambtelijke commissie wordt nog het volgende overwogen.

Betrokkene heeft in bezwaar aangevoerd dat zij problemen heeft ondervonden met een wijkagent, [redacted] genaamd, in haar woonplaats, met de keuringsinstantie en met twee concurrenten vanwege de omstandigheid dat zij staatloos zou zijn en haar Koreaanse etniciteit. Hierom zou betrokkene bedreigd en mishandeld zijn en zouden er pogingen zijn gedaan haar te chanteren.

Vooropgesteld wordt dat de algehele situatie in Kazachstan niet zodanig is dat asielzoekers in het algemeen en etnische minderheden in het bijzonder uit dat land zonder meer als vluchteling zijn aan te merken.

Betrokkene dient derhalve aannemelijk te maken dat er haar persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen. Betrokkene is hierin niet geslaagd.

Ten aanzien van hetgeen betrokkene inzake haar gestelde staatloosheid heeft aangevoerd wordt het volgende overwogen.

Zoals reeds ter zitting van de ambtelijke commissie is aangegeven wordt dezerzijds aangenomen dat betrokkene de Kazachstaanse nationaliteit bezit.

Hiertoe wordt verwezen naar het Algemeen ambtsbericht Staatsburgerschap- en Vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie d.d. 14 augustus 2002 (kenmerk: DPV/AM-743442). Op grond van artikel 3, lid 3 (toegevoegd na het amendement van 17 mei 2002) wordt aangenomen dat betrokkene de Kazachstaanse nationaliteit heeft.

Nu vast is komen te staan dat betrokkene niet staadoos is, maar de Kazachstaanse nationaliteit bezit behoeven de eerder door betrokkene gestelde problemen thans geen verdere bespreking.

Aan de verklaringen van betrokkene inzake de gestelde problemen in Kazachstan wegens haar staatloosheid kan niet die waarde worden gehecht, die betrokkene daaraan gehecht wenst te zien.

Betrokkene heeft eveneens aangevoerd dat zij vanwege haar Koreaanse etniciteit genoemde problemen heeft ondervonden.

Hiertoe wordt allereerst overwogen dat uit paragraaf 3.4 van het algemene ambtsbericht van 19 december 2002 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken (kenmerk: DPV/AM-767349) inzake de algemene situatie in Kazachstan blijkt dat er geen aanwijzing is dat in Kazachstan een bepaalde sociale, etnische of religieuze groep verhoogd risico loopt slachtoffer te worden van schendingen van mensenrechten door de overheid of anderen.

Zo staat verder in paragraaf 6 het UNHCR expert paper on Kazakhstan van de Raad van Europa van 18 juni 2002: "there is no evidence that in Kazakhstan any particular social, ethnic or religious group is at risk of serious human right violations by State and/or non-State actors." Weliswaar wordt er melding gemaakt van corruptie doch de oorzaak daarvan is veel meer gelegen in lage overheidssalarissen dan in discriminatoire motieven ten opzichte van bepaalde minderheden.

Opvallend is dat in paragraaf 4.5 inzake emigratie van minderheden van dit rapport staat: "By contrast, most Koreans (in 1999 numbering just under 100,000) seemed determined to stay and were extremely active in business ventures involving partnerships with the Republic of Korea (South Korea)."

Uit het 2005 Country Report on Human Rights Practices in Kazakhstan van het US State Department blijkt evenmin dat minderheden vervolging in de zin van het Verdrag te vrezen hebben.

Gelet op het bovenstaande heeft betrokkene ook in bezwaar niet aannemelijk gemaakt dat zij vanwege haar Koreaanse etniciteit genoemde problemen van de zijde van de Kazachstaanse autoriteiten zou hebben ondervonden.

Ten aanzien van de verklaring van betrokkene dat de wijkagent expliciet haar etniciteit naar voren heeft gebracht, wordt overwogen dat betrokkene ook in bezwaar niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gedragingen van de wijkagent en de controlerende instanties zijn terug te voeren op een negatieve belangstelling van de zijde van de Kazachstaanse autoriteiten.

In dit kader is van belang dat de echtgenoot betrokkene zich tot de politie heeft gewend nadat hij op 23 februari 1999 was mishandeld door de wijkagent.

Uit de wijze waarop de politie heeft gereageerd kan niet worden afgeleid dat zij haar echtgenoot niet konden of wilden beschermen. De echtgenoot van betrokkene heeft immers de gelegenheid gekregen om aangifte doen en er is een onderzoek opgestart. Uit de enkele mededeling dat zij geen strafrechtelijke vervolging konden opstarten vanwege gebrek aan bewijs volgt niet dat zij betrokkene en haar gezin geen bescherming konden of wilden bieden.

Hetzelfde geldt ten aanzien van de gestelde mishandeling door twee onbekende van betrokkene op 14 januari 2000.

Voorts wordt overwogen dat niet is gebleken is dat de gestelde discriminatoire bejegening door de wijkagent en de keuringsdienst een dusdanig ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden oplevert dat het voor betrokkene onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren. Hiervan is in onderhavig geval niet gebleken. Immers, betrokkene heeft verklaard dat haar bedrijf heel goed liep.

De omstandigheid dat er in januari 2000 een brand is geweest in het bedrijf van betrokkene leidt niet tot een ander oordeel. Betrokkene heeft immers verklaard dat zij vermoed dat er sprake is geweest van brandstichting. Deze vermoedens konden echter, blijkens de verklaring van de echtgenoot van betrokkene, door de brandinspectie wegens gebrek aan bewijs niet bevestigd worden.

INBOEKOMEN

19 JUL 2006

Aankomstrechtbank

Voorts mag van betrokkene worden verlangd dat zij zich bij voorkomende problemen allereerst tot de autoriteiten van haar land wendt. Gesteld noch gebleken is dat de Kazachstaanse autoriteiten geen bescherming tegen deze vorm van discriminatie kunnen of willen bieden.

Dat betrokkene in het land van herkomst haar leven niet kan leiden op dezelfde wijze als in Nederland, betekent niet dat ten aanzien van betrokkene sprake is van een situatie van vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Immers, niet iedere beperking van de mensenrechten wordt per definitie als een daad van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag gezien. Er zal sprake moeten zijn van een bepaalde intensiteit van de schending van het betreffende mensenrecht. Niet is gebleken dat betrokkene met een dermate ernstige repressie te maken heeft gekregen, dan wel te maken dreigt te krijgen, dat tot vluchtelingchap moet worden geconcludeerd.

Voor zover betrokkene een beroep doet op de asielmotieven van haar echtgenoot, wordt overwogen dat dit beroep faalt op grond van het feit dat het bezwaar van 5 oktober 2000 van haar echtgenoot bij beschikking van 2 mei 2003 ongegrond is verklaard en dat zijn beroep bij uitspraak van 24 januari 2005 heeft de Arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (Awb 03/31390), zittinghoudende te Arnhem, ongegrond is verklaard. De overwegingen in de genoemde beschikking en uitspraak dienen hierbij als herhaald en ingelast te worden beschouwd.

Voor zover betrokkene evenwel meent dat zij wel problemen zal ondervinden in Kazachstan of dat zij problemen zal ondervinden nu is vast komen te staan dat haar echtgenoot, de Russische nationaliteit bezit en zich derhalve tot de Russische autoriteiten kan wenden, wordt eveneens verwezen naar het genoemd ambtsbericht van 14 augustus 2002. Hieruit blijkt dat Kazachstan op 20 januari 1995 een bilateraal verdrag met de Russische Federatie heeft gesloten. Dit verdrag bevat een vereenvoudigde procedure voor het verkrijgen en het opzeggen van het staatsburgerschap voor staatsburgers van de GOS-lidstaten. Betrokkene kan dus haar Russische staatsburgerschap aanvragen en zich bij haar man in de Russische Federatie vestigen teneinde zich aan eventuele problemen in Kazachstan te onttrekken. Niet is op voorhand gebleken dat betrokkene in de Russische Federatie problemen te verwachten heeft zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag.

Ook indien de verschillende gronden die betrokkene voor haar vrees aanvoert in bezwaar in onderlinge samenhang worden beschouwd, leidt dit niet tot een ander oordeel. Gelet op het vorenstaande bestaat er geen aanleiding betrokkene in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder a Vw 2000.

Uit de jurisprudentie met betrekking tot artikel 3 EVRM, met name het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 (RV 1991, 19), inzake volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is. Verwijdering is slechts dan onrechtmatig indien moet worden aangenomen dat er substantial grounds zijn om te veronderstellen dat sprake is van een real risk voor een behandeling die door artikel 3 EVRM wordt verboden. Ten aanzien van het Anti-folterverdrag dient er eveneens sprake te zijn van substantial grounds om te veronderstellen dat foreseeable, real and personal risk op foltering bestaat (CAT/C/18/D/34/1995, 9 mei 1997, NAV 1997 nr. 9, bijlage 17 en CAT/C/19/D/28/1995, 10 november 1997, NAV 1998 nr. 2, bijlage 13). Uit het vluchtrelaas van betrokkene - gezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in Kazachstan danwel de Russische Federatie - kan niet de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM danwel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling. Hiertoe wordt verwezen naar hetgeen hiervoor is overwogen met betrekking tot vluchtelingchap.

Hetgeen betrokkene heeft aangevoerd biedt onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat het gevaarlijk of bij voorbaat zinloos is om zich voor bescherming tot de (hogere) autoriteiten dan wel mensenrechtenorganisaties te wenden. Betrokkene heeft, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, niet aannemelijk gemaakt dat zij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat zij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er bestaat derhalve geen aanleiding de bestreden beslissing te herzien.

INGEDIENDE

19 JUL 2006³

Arrondissementsrechtbank

Uit de verklaringen van betrokkene omtrent het getuige zijn van de mishandeling van haar echtgenoot op 23 februari 1999 en de mishandeling van betrokkene op 14 januari 2000 door twee onbekende mannen volgt niet dat betrokkene om klemmende redenen van humanitaire aard in het bezit zou behoren te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Immers, het traumatabeleid is alleen van toepassing indien de handelingen zijn verricht van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat is of niet willens is bescherming te bieden.

Ten aanzien van de gebeurtenis op 23 februari 1999 wordt het volgende overwogen. Nu betrokkene, gelet op hetgeen onder vluchtelingenschap is overwogen, niet aannemelijk heeft gemaakt dat de gedraging van de betreffende wijkagent is aan te merken als te zijn verricht van overheidswege en derhalve veeleer dient te worden beschouwd als een actie van een individuele politiemans is reeds hierom niet voldaan aan de voorwaarden van het traumatabeleid.

Bovendien wordt hierbij in aanmerking genomen het tijdsverloop tussen de gestelde mishandeling en het vertrek uit het land van herkomst. Betrokkene heeft nog ruim een jaar na het betreffende incident in haar land verbleven. Betrokkene heeft geen feiten of omstandigheden aangevoerd waaruit blijkt dat hij zich vanwege het gebeurde niet staande heeft kunnen houden. Hierbij is mede in aanmerking genomen dat de echtgenoot van betrokkene medische hulp heeft gezocht en verkregen. Mitsdien is er geen sprake van een situatie waarin van betrokkene uit humanitair oogpunt niet kan worden verlangd naar Kazachstan terug te keren.

Ten aanzien van het incident op 14 januari 2000 wordt overwogen dat nu de twee onbekende mannen evenmin onder een van de bovenstaande categorieën vallen, ook hierom niet voldaan is aan de voorwaarden van het traumatabeleid.

Nu ook het bezwaar van de echtgenoot van betrokkene,

is afgewezen bestaat er geen aanleiding ten aanzien van betrokkene anders te concluderen. Voorts wordt verwezen naar het vorenstaande.

Betrokkene komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, onder e Vw 2000.

Aangezien in het bezwaarschrift geen andere feiten of omstandigheden zijn aangevoerd en ook overigens niet is gebleken van feiten of omstandigheden die tot een andere beslissing behoren te leiden, komt betrokkene - nu zich geen van de gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 voordoet - niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd en is het bezwaar ongegrond.

Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet bestuursrecht;

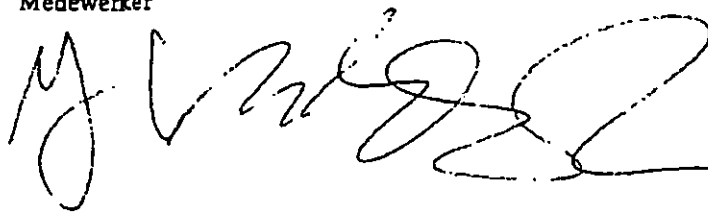
BESLUIT:

het bezwaar ongegrond te verklaren.

's-Hertogenbosch, 14 juni 2006

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

J. Krabbendam
Medewerker

NOTARIS

19 JUL 2006

Notaris
Secretaris
Bureau

Tegen het besluit het bezwaarschrift ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, haar bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Het beroepschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan één week na afloop van de termijn is ontvangen.

INGEKOMEN

15 JUL 2006

Rechtspraak
Rechtspraak
Rechtspraak
Rechtspraak
Rechtspraak

19. JUL. 2006 13:28

ST. R. B. ASIEL N. O. NL 026 3531865 + 1 000 NR. 76392 P. 3-7-06

Ministerie van Justitie

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

VERZONDEN OP
15 JUNI 2006

3S RRRK 4187126

Postadres Postbus 70567, 5201 CZ 's-Hertogenbosch

Mr. J.J.T. van Loo
Postbus 5418
6802 EK ARNHEM

Bezoekadres
Magistratenlaan 222
5223 MA 's-Hertogenbosch
De Magistraat
Infolijn 0900-1234561 (EUR 0,10 p.m.)
(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
Fax (073) 6443189
Internet www.ind.nl

ONTVANGEN 16 JUN 2006

Unit
Doorkiesnummer(s)
Datum
Dossienummer
V-nummer
Uw brief
Uw kenmerk
Betreft

Asiel Den Bosch
073 888 3617
14 juni 2006
0003-29-4070

5 oktober 2000

geboren op
mede namens haar minderjarige kind
nationaliteit: Gesteld staattoos

Geachte heer/mevrouw,

Hierbij zend ik u mijn beschikking van heden.
Kortheidshalve verwijs ik u naar het bijbehorend voorblad.

Hoogachtend,

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

J. Krabbendam
Medewerker

INGEKOMEN

19 JUL 2006

Andere sectoren: bank
Zaken
Sector: recht
Sector: recht

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 06/33822

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
naar haar eigen zeggen staatloos,
eiseres,
gemachtigde: mr. J.J.T. van Loo, jurist bij de SRA te Arnhem,

en

de Minister van Justitie
(voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie),
verweerder,
gemachtigde: mr. K. Bijkerk, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Op 30 maart 2000 heeft eiseres een aanvraag om toelating als vluchteling ingediend. Bij besluit van 8 september 2000 is deze aanvraag afgewezen. Bij besluit van 14 juni 2006 is voormelde aanvraag aangemerkt als aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) en is het tegen voormeld besluit gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

Op 12 juli 2006 heeft eiseres tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank.

Het beroep is behandeld ter zitting van 15 februari 2007, waar eiseres en de gemachtigden van partijen zijn verschenen.

2. Motivering

2.1 Op grond van artikel 29 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) kan, voor zover van belang, een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij

AWB 06/33822

2

uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;

c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

Onder verdragsvluchteling wordt, voor zover van belang, verstaan: elke persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.2 Eiseres heeft gesteld dat zij de Kazachstaanse nationaliteit niet bezit en dat zij staatloos is.

Onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling), waaronder uitspraken van 3 februari 2004 in zaak no. 200305993/1; JV 2004/112 en 19 juli 2004 (zaak nr. 200403516/1, LJN: AQ6596) oordeelt de rechtbank dat, indien een vreemdeling stelt de nationaliteit van zijn land van herkomst niet te hebben en staatloos te zijn, het onderzoek naar de nationaliteit van de vreemdeling aan de hand van het recht van een vreemde staat deel uitmaakt van de beoordeling van het relaas wat betreft de feiten. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 is het dan ook aan de desbetreffende vreemdeling zijn gestelde nationaliteit, dan wel zijn gestelde staatloosheid aannemelijk te maken. Vervolgens is het primair de verantwoordelijkheid van de minister om op basis van hetgeen de vreemdeling heeft gesteld en van hetgeen hem over het nationale recht van het land van herkomst uit ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken en eventuele andere objectieve bronnen bekend is te beoordelen of een vreemdeling daarin is geslaagd.

Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiseres moet worden geacht de nationaliteit van Kazachstan te bezitten. Dit standpunt heeft verweerder gestoeld op het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 14 augustus 2002. Op pagina 31 van dit ambtsbericht staat vermeld dat personen die geboren zijn op het grondgebied van Kazachstan en geen staatsburger zijn van een vreemde staat op grond van artikel 3, derde lid, van de Wet op het staatsburgerschap van de Republiek Kazachstan zullen worden beschouwd als staatsburger van Kazachstan. De desbetreffende overgangsrechtelijke bepaling is ingevoerd bij amendement van 17 mei 2002.

Nu eiseres heeft verklaard dat zij op het grondgebied van het huidige Kazachstan is geboren, en zij geen concrete aanknopingspunten heeft ingebracht op grond waarvan niet van de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht kan worden uitgegaan, heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat zij – ten tijde van het bestreden besluit – het staatsburgerschap van Kazachstan bezat. Het asielaanvraag, voor zover dit verband houdt met

AWB 06/33822

3

het door eiseres gestelde ontberen van de nationaliteit van dat land, behoeft derhalve geen bespreking.

2.3 Van de door eiseres overgelegde verklaring van de ambassade van de Republiek Kazachstan van 26 januari 2007 moet worden vastgesteld dat deze pas in beroep is overgelegd.

Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling (uitspraken van 18 december 2003 in zaak nr. 200305222/1, JV 2004/54 en 20 mei 2005 in zaak nr. 200409995/1, JV 2005/283) moeten onder nieuw gebleken feiten en of veranderde omstandigheden in de zin van artikel 83 van de Vw 2000, voorzover hier van belang, worden begrepen buiten het kader van de procedure in rechte opgestelde stukken die in die procedure worden overgelegd ten bewijze van voor het nemen van het besluit reeds gestelde feiten of omstandigheden, waarvan het bestaan eerst na het nemen van het besluit ter kennis van de vreemdeling is gekomen en die deswege niet voor het nemen van het besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, behoorden te overgelegd.

Dit laat onverlet dat de bestuursrechtelijke toetsing van besluiten naar de feiten en omstandigheden ten tijde van dat besluit een nadere onderbouwing van eerder ingenomen stellingen omtrent die feiten en omstandigheden aan de hand van daartoe opgestelde stukken niet uitsluit.

De rechtbank oordeelt dat voormelde verklaring van de ambassade geen feit of omstandigheid is als bedoeld in artikel 83 van de Vw 2000, nu het een nadere onderbouwing is van de (eerder) door eiseres ingenomen stelling dat zij niet de Kazachstaanse nationaliteit bezit, maar staatloos is.

Uit artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 volgt dat een dergelijke verklaring van de ambassade in beginsel in het kader van de besluitvorming dient te worden overgelegd. Slechts indien dit niet mogelijk was wegens niet aan de desbetreffende vreemdeling toe te rekenen omstandigheden, kan een in de beroepsfase alsnog overgelegde verklaring bij de beoordeling in rechte worden betrokken.

Uit de verklaringen van eiseres blijkt niet dat het niet mogelijk was het document eerder aan te vragen. Immers, eerst omstreeks 28 juni 2006, na de besluitvormingsfase, heeft eiseres aanleiding gezien om schriftelijk contact op te nemen met de Kazachstaanse ambassade om haar nationaliteit vast te stellen. Het dossier biedt geen grond voor de juistheid van de stelling van eiseres ter zitting dat zij eerder dan voormelde datum op telefonische wijze heeft gepoogd voormeld document bij de Kazachstaanse ambassade te verkrijgen. Niet valt derhalve in te zien dat eiseres het document niet eerder, in het kader van de besluitvorming, had kunnen en mitsdien behoren over te leggen. De verklaring van de ambassade zal dan ook niet bij de beoordeling in rechte worden betrokken.

2.4 Ter beoordeling staat derhalve of eiseres aannemelijk heeft gemaakt dat zij gegronde vrees voor vervolging heeft in Kazachstan. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt.

AWB 06/33822

4

2.5 Tussen partijen is niet in geding dat de situatie in Kazachstan niet zodanig is, dat asielzoekers uit dat land zonder meer als verdragsvluchtelingen behoren te worden aangemerkt. Eiseres zal derhalve aannemelijk moeten maken dat met betrekking tot haar persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan die haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kunnen rechtvaardigen. Dienaangaande overweegt de rechtbank het navolgende.

2.6 Eiseres heeft aangevoerd dat zij werd gediscrimineerd vanwege haar Koreaanse etniciteit. Haar etniciteit was de reden dat zij werd afgeperst, bedreigd en mishandeld en dat haar bedrijf in brand werd gestoken.

De rechtbank oordeelt dat verweerder niet aannemelijk heeft hoeven achten dat de bejegeningen die haar ten deel zijn gevallen het gevolg zijn van de Koreaanse etniciteit van eiseres. Verweerder heeft zich daarbij kunnen baseren op het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 19 augustus 2002, de paragrafen 4.5 en 6 van het UNHCR expert paper on Kazachstan van de Raad van Europa van 18 juni 2002 en het Country Report on Human Rights Practices in Kazachstan van het US State Departement. Zo staat in voormeld ambtsbericht vermeld dat er geen aanwijzing is dat in Kazachstan een bepaalde sociale, etnische of religieuze groep verhoogd risico loopt slachtoffer te worden van schendingen van mensenrechten door de overheid of anderen. Eiseres heeft geen concrete feiten en omstandigheden aangedragen op grond waarvan verweerder niet van de juistheid of volledigheid van voormelde bronnen is kunnen uitgaan. Verweerder heeft uit de verklaringen van eiseres evenmin grond aanwezig hoeven achten om aan te nemen dat zij vanwege haar etniciteit aan voormelde bejegening werd blootgesteld.

Volgens het in paragraaf C1/4.2.5.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 neergelegde beleid kan discriminatie door de autoriteiten en/of medeburgers onder omstandigheden als daad van vervolging worden aangemerkt. Hiervan is sprake indien de ondervonden discriminatie een dusdanig ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden oplevert dat het onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te functioneren. Een asielzoeker kan als verdragsvluchteling worden aangemerkt, indien hij aannemelijk maakt dat discriminatie voor hem persoonlijk heeft geleid tot ernstige beperkingen in zijn bestaan en aannemelijk is dat de autoriteiten hem niet hebben kunnen of willen beschermen tegen deze vorm van discriminatie.

Verweerder heeft met de door eiseres aan haar aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden niet aannemelijk gemaakt hoeven achten dat de door haar gestelde discriminatie een zodanig ernstige beperking oplevert van de bestaansmogelijkheden, dat het voor haar onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te functioneren. Verweerder heeft hierbij in aanmerking kunnen nemen dat eiseres heeft verklaard dat haar bedrijf heel goed liep. De verklaring van eiseres dat het bedrijf in brand is gestoken heeft verweerder niet tot een ander oordeel hoeven brengen. Daartoe heeft verweerder betekenis kunnen toekennen aan de verklaring van eiseres dat zij vermoedt dat sprake is geweest van brandstichting en aan de verklaring van de echtgenoot van eiseres dat deze vermoedens door de brandinspectie wegens gebrek aan bewijs niet konden worden bevestigd. De rechtbank merkt hierbij nog op dat eiseres ter zitting desgevraagd heeft verklaard dat zij haar bedrijf tegen brandschade had verzekerd, dat zij van de brand aangifte had gedaan bij de brandinspectie en dat dit onderzoek nog niet was afgesloten toen zij haar land verliet. Voorts heeft verweerder er in het verweerschrift, ter toelichting op het bestreden besluit, op kunnen

AWB 06/33822

5

wijzen dat uit de verklaringen van eiseres niet valt af te leiden dat zij problemen zou hebben ondervonden bij huisvesting en toegang tot werk en onderwijs. Dat eiseres is mishandeld en bedreigd en dat is gepoogd haar af te persen heeft verweerder, anders dan door eiseres betoogd, niet tot een ander standpunt hoeven brengen, hoe betreuenswaardig die gebeurtenissen op zichzelf ook zijn. Verweerder heeft in de door eiseres ondervonden discriminatie dan ook terecht geen grond gezien om eiseres als verdragsvluchteling aan te merken.

2.7 Nu verweerder niet aannemelijk heeft hoeven achten dat de door eiseres ondervonden bejegening een zodanig ernstige beperking oplevert van de bestaansmogelijkheden dat het onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te functioneren kan verweerder eveneens worden gevolgd in zijn standpunt dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat zij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

2.8 Ter beoordeling staat vervolgens of verweerder heeft kunnen oordelen dat geen sprake is van klemmende redenen van humanitaire aard op grond waarvan in redelijkheid niet van eiseres kan worden verlangd dat zij terugkeert naar het land van herkomst.

Eiseres heeft zich beroepen op het door verweerder gevoerde traumatabeleid, als neergelegd in onderdeel C1/4.4.2.1 tot en met C1/4.4.2.3 van de Vc 2000.

Verweerder heeft geoordeeld dat uit de verklaringen van eiseres omtrent haar getuigenis van de mishandeling van haar echtgenoot op 23 februari 1999 door de wijkagent en de mishandeling van eiseres door onbekende mannen niet volgt dat zij voor toelating op grond van het traumatabeleid in aanmerking komt. Aangaande het eerstvermelde incident heeft verweerder in aanmerking genomen dat het tijdsverloop tussen dit incident en het vertrek uit het land van herkomst meer dan een jaar is. Daarnaast heeft verweerder niet aannemelijk geacht dat de actie van de wijkagent is verricht van overheidswege. Aangaande de mishandeling van eiseres door de onbekende mannen heeft verweerder niet aannemelijk geacht dat hier sprake is van een mishandeling van overheidswege, door politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat of niet willens is bescherming te bieden.

Paragraaf C1/4.4.2.1 van de VC 2000 luidt, voor zover thans van belang:

"De betrokken asielzoeker zal de aangevoerde gebeurtenissen, die tot een veronderstelde traumatische ervaring leiden, aannemelijk moeten maken. Tevens zal aannemelijk moeten zijn dat de gestelde gebeurtenissen aanleiding zijn geweest voor het vertrek van de betrokken asielzoeker uit het land van herkomst. Voor de aannemelijkheid van dit causale verband biedt de termijn waarbinnen de betrokkene het land heeft verlaten een belangrijk aanknopingspunt. In beginsel geldt hiervoor het uitgangspunt dat de betrokken asielzoeker binnen zes maanden na deze gebeurtenissen het land van herkomst dient te hebben verlaten. Hieraan ligt de veronderstelling ten grondslag dat bij een later vertrek de betrokken asielzoeker zich blijkbaar heeft kunnen handhaven in het land van herkomst en daarom van hem of haar gevergd kan worden terug te keren naar het land van herkomst. De termijn van zes maanden vormt hiermee een omslagpunt in de bewijslastverdeling: bij een vertrek na zes maanden zal een vergunning op grond van het traumatabeleid in beginsel worden geweigerd, tenzij de betrokken asielzoeker aannemelijk maakt dat er wel degelijk een verband is tussen

de gebeurtenis en het vertrek. De betrokkene zal daarvoor feiten en omstandigheden aannemelijk dienen te maken waaruit blijkt dat hij het land van herkomst niet eerder heeft kunnen verlaten."

De rechtbank stelt vast dat door eiseres niet is betwist dat zij niet binnen zes maanden na de mishandeling van haar echtgenoot het land van herkomst heeft verlaten. Evenmin heeft eiseres feiten en omstandigheden naar voren gebracht waaruit blijkt dat zij het land van herkomst niet eerder heeft kunnen verlaten. Aldus heeft verweerder niet aannemelijk hoeven achten dat sprake was van een causaal verband tussen de mishandeling van de echtgenoot van eiseres en haar vertrek uit haar land van herkomst.

Voorts ziet het traumatabeleid, kort weergegeven en voorzover thans van belang, op gebeurtenissen waarvan wordt aangenomen dat de persoonlijke beleving daarvan voor de asielzoeker zodanig traumatiserend is geweest, dat van hem of haar niet kan worden gevergd terug te keren naar het land van herkomst. Die traumatische ervaringen kunnen zowel van overheidswege zijn toegebracht, als vanwege politieke of militante groeperingen die de feitelijke macht uitoefenen in het land van herkomst of een deel daarvan, of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat of bereid is bescherming te bieden.

Verweerder heeft uit de verklaringen van eiseres niet aannemelijk hoeven achten dat de door eiseres ondervonden mishandeling door twee onbekende mannen op 14 januari 2000 is verricht van overheidswege dan wel door een groepering in bovenvermelde zin. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking dat eiseres dit standpunt niet gemotiveerd heeft betwist.

Gelet op het bovenvermelde heeft verweerder kunnen weigeren eiseres een verblijfsvergunning op grond van het traumatabeleid te verlenen.

2.9 Het voorgaande leidt tot de conclusie dat verweerdens standpunt dat er geen rechtsgrond bestaat voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd aan eiseres de rechterlijke toetsing kan doorstaan.

2.10 Het beroep is dan ook ongegrond. Er is geen aanleiding voor een veroordeling in proceskosten.

AWB 06/33822

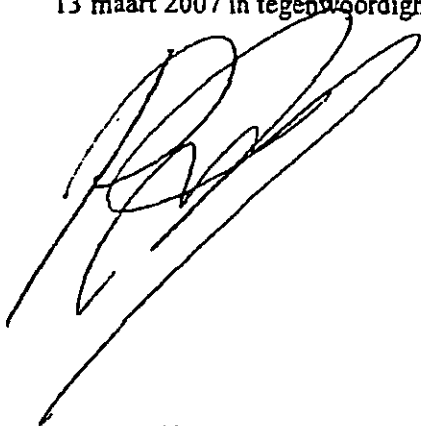
7

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. E.H.T. Rademaker en in het openbaar uitgesproken op 13 maart 2007 in tegenwoordigheid van mr. F.S. Zwerwer als griffier.

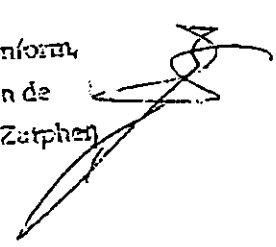
Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak dient te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op:

14 MAART 2007

Voor copie conform
De griffier van de
rechtbank te Zutphen

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Eusebiusbuitensingel 5
6828 HT ARNHEM
Postbus 5418
6802 EK ARNHEM
tel. 026 - 353 18 60
fax 026 - 353 18 65
www.rechtsbijstandasiel.nl

Raad van State,
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger Beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax: 070-3651380

RAAD VAN STATE	
1956	INGEKOMEN
B	- 2 APR 2007
ZAAKNR. 200702333	
AAN: VS	
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr. H.L. Booijs
jurist

mr. J.J.T. van Loo
advocaat

mw. mr. M.J.A. Rinkes
advocaat

mw. mr. M.H.R. de Boer
jurist

mr. T. Arts
jurist

mw. mr. Y.G.F.M. Coenders
advocaat

mr. E.C. Sluiter
jurist

mw. mr. J. Nourhussen
advocaat

mw. mr. M. Stoetzer - van Esch
advocaat

mr. W.J.C. Robben
jurist

mr. K.C. Victorian
jurist

hoger beroepsschrift

ARNHEM, 2 april 2007

Betreft :
Geboren :
Nationaliteit : Staatloos
IND-nummer : 0003.29.4070
Proc.nummer :
Oms kenmerk : JVL / JVL / 0502937

Geachte heer, mevrouw,

Appellante, , kiest ter zake woonplaats te Arnhem, postadres:
postbus 5418, 6802 EK, ten kantore van de Stichting Rechtsbijstand Asiel, waarvan mr. J. J.
T. van Loo verklaart tot het indienen van het onderhavige hoger beroepsschrift bepaaldelijk
gevolmachtigd te zijn, met het recht van substitutie.

Appellante stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank te
's-Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen, Vreemdelingenkamer, van 13 maart 2007,
verzonden op 14 maart 2007, Awb 06/33822. Een kopie van de uitspraak is bijgevoegd
(bijlage 1).

Het hoger beroepsschrift berust op de volgende grieven:

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank in overweging 2.3:
"Uit de verklaringen van eiseres blijkt niet dat het niet mogelijk was het document
eerder aan te vragen. Immers, eerst omstreeks 28 juni 2006, na de
besluitvormingsfase, heeft eiseres aanleiding gezien om schriftelijk contact op te
nemen met de Kazachstaanse ambassade om haar nationaliteit vast te stellen. Het
dossier biedt geen grond voor de juistheid van de stelling van eiseres te zitting dat zij
eerder dan voormelde datum op telefonische wijze heeft gepoogd voormeld
document bij de Kazachstaanse ambassade te verkrijgen. Niet valt derhalve in te
zien dat eiseres het document niet eerder, in het kader van de besluitvorming, had
kunnen en mitsdien behoren over te leggen. De verklaring van de ambassade zal
dan ook niet bij de beoordeling in rechte worden betrokken".

Appellante is van mening dat de verklaring van de ambassade wel bij de beoordeling
in rechte betrokken had dienen te worden.

Toelichting:

SNS Bank Arnhem
90.28.34.487

Stichting Derdengelden
Rechtsbijstand Asiel
SNS Bank Arnhem
rek: 96.29.93.328

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Appellante heeft ter zitting uitgelegd dat zij voor de bedoelde verklaring van de Kazachstaanse ambassade zich persoonlijk moest melden bij de ambassade. Tijdens de besluitvormingsfase was er nog geen ambassade in Nederland waar zij zich persoonlijk kon melden. Bij de ambassade in Brussel, België, kon zij zich niet melden. Zij mocht immers Nederland niet verlaten.

Alleen telefonisch contact met de Kazachstaanse ambassade in België zou derhalve niet kunnen leiden tot een verklaring zoals zij in de beroepsfase heeft ingediend.

Appellante is derhalve van oordeel dat zij de bedoelde verklaring heeft ingeleverd op het eerst mogelijke tijdstip. Zij is daarom van oordeel dat de rechtbank ten onrechte de bedoelde verklaring niet bij de beoordeling in rechte heeft betrokken.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de rechtbank in overweging 2.6, alinea 2:

"Eiseres heeft geen concrete feiten en omstandigheden aangedragen op grond waarvan verweerder niet van de juistheid of volledigheid van voormelde bronnen is kunnen uitgaan. Verweerder heeft uit de verklaringen van eiseres evenmin grond aanwezig hoeven achten om aan te nemen dat zij vanwege haar etniciteit aan voormelde bejegening werd blootgesteld".

Toelichting:

Appellante is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten dat de IND het relaas van appellante geloofwaardig heeft bevonden. In de beschikking van 14 juni 2006 wordt door de IND niet het standpunt ingenomen dat het asielrelaas van appellante ongeloofwaardig wordt bevonden.

Appellante is daarom van oordeel dat uit haar geloofwaardig bevonden verklaringen voldoende concrete feiten en omstandigheden zijn aangevoerd op grond waarvan de IND niet van de juistheid en volledigheid van de voormelde bronnen kon uitgaan. Bij de beoordeling van een vluchtrelaas dat geloofwaardig wordt bevonden, dient alleen nog de zwaarwegendheid te worden beoordeeld. Door in de uitspraak te betrekken of haar relaas wordt onderbouwd door allerlei bronnen treedt de rechtbank buiten de omvang van het geschil (artikel 8:69 Awb).

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank in overweging 2.6, alinea 4:

"Verweerder heeft met de door eiseres aan haar aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden niet aannemelijk gemaakt hoeven achten dat de door haar gestelde discriminatie een zodanig ernstige beperking oplevert van de bestaansmogelijkheden, dat het voor haar onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te functioneren. Verweerder heeft hierbij in aanmerking kunnen nemen dat eiseres heeft verklaard dat haar bedrijf heel goed liep. De verklaring van eiseres dat het bedrijf in brand is gestoken heeft verweerder niet tot een ander oordeel hoeven brengen. Daartoe heeft verweerder betekenis kunnen toekennen aan de verklaring van eiseres dat zij vermoedt dat sprake is geweest van brandstichting en aan de verklaring van de echtgenoot van eiseres dat deze vermoedens door de brandinspectie wegens gebrek aan bewijs niet konden worden bevestigd. De rechtbank merkt hierbij nog op dat eiseres ter zitting desgevraagd heeft verklaard dat zij haar bedrijf tegen brandschade had verzekerd, dat zij van de brand aangifte had gedaan bij de brandinspectie en dat dit onderzoek nog niet was afgesloten toen zij haar land verliet. Voorts heeft verweerder er in het verweerschrift, ter toelichting op het bestreden besluit, op kunnen wijzen dat uit de verklaringen van eiseres niet valt af te leiden dat zij problemen zou hebben ondervonden bij

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

huisvesting en toegang tot werk en onderwijs. Dat eiseres is mishandeld en bedreigd en dat is gepoogd haar af te persen heeft verweerder, anders dan door eiseres beloofd, niet tot een ander standpunt hoeven brengen, hoe betreurenswaardig die gebeurtenissen op zichzelf ook zijn.*

Toelichting:

Appellante is van oordeel dat de door haar aangevoerde en geloofwaardig bevonden elementen van discriminatie zodanig ernstig zijn dat daarin voldoende grond gezien kan worden om haar als verdragsvluchteling aan te merken.

Voorts is appellante van oordeel dat uit haar relaas voldoende blijkt dat de autoriteiten haar op geen enkele wijze wilden beschermen. Iedere keer als zij om bescherming vroeg, kon men geen bewijzen vinden. Zo ook bij de brandstichting. Appellante heeft op het patroon gewezen van het niet kunnen vinden van bewijzen bij de ingestelde onderzoeken. Appellante is van oordeel dat ten aanzien van de brandstichting er sprake is van een rationele en gegronde overtuiging dat er sprake was van brandstichting. Zij kan inderdaad niet bewijzen dat er brand is gestoken, maar zij heeft wel aannemelijk gemaakt dat aan het ingestelde onderzoek geen waarde kan worden gehecht.

Appellante merkt verder op dat het al dan niet verzekerd zijn tegen brandschade niet relevant is. Zij kan dan mogelijk in aanmerking komen voor de brandschade, maar dat laat onverlet dat zij door de brand niet meer in de mogelijkheid verkeert een bestaan op te bouwen. Door de brand is zij haar bron van bestaan kwijtgeraakt. Dit is wel degelijk te zien als een ernstige beperking van de bestaansmogelijkheid, zeker gezien in samenhang met de andere elementen van discriminatie.

Grief 4

Ten onrechte overweegt de rechtbank in overweging 2.7:

"Nu verweerder niet aannemelijk heeft hoeven achten dat de door eiseres ondervonden bejegening een zodanig ernstige beperking oplevert van de bestaansmogelijkheden dat het onmogelijk is om op maatschappelijk en sociaal gebied te functioneren kan verweerder eveneens worden gevolgd in zijn standpunt dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat zij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*

Toelichting:

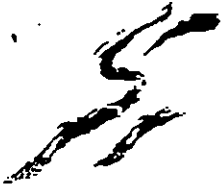
Appellante is van oordeel dat hetgeen haar en haar gezin is overkomen, voldoende aannemelijk maakt dat zij bij uitzetting in dezelfde situatie zal geraken als voor haar vlucht uit Kazachstan.

Voor haar vlucht is zij en haar echtgenoot mishandeld. Haar echtgenoot heeft zich deswege in Kazachstan onder doktersbehandeling moeten stellen. Verder werd zij en haar gezin met de dood bedreigd. Uitzetting zou betekenen dat zij in dezelfde situatie zouden geraken. Appellante is daarom van oordeel dat dit een behandeling zou betekenen die strijdig is met artikel 3 EVRM.

Grief 5

Ten onrechte overweegt de rechtbank in overweging 2.8:

"De rechtbank stelt vast dat door eiseres niet is betwist dat zij niet binnen zes maanden na de mishandeling van haar echtgenoot het land heeft verlaten. Evenmin

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

heeft eiseres feiten en omstandigheden naar voren gebracht waaruit blijkt dat zij het land van herkomst niet eerder heeft kunnen verlaten. Aldus heeft verweerder niet aannemelijk hoeven achten dat sprake was van een causaal verband tussen de mishandeling van de echtgenoot van eiseres en haar vertrek uit haar land van herkomst".

Toelichting:

Appellante is van oordeel dat de mishandeling van haar echtgenoot meegewogen dient te worden in de latere mishandeling van haar zelf.

Zij wijst er op dat alle gebeurtenissen voorafgaand aan de door haar ondergane mishandeling op 14 januari 2000, meegewogen dienden te worden in de oordeelsvorming door de rechtbank. De rechtbank beoordeelt in haar uitspraak de mishandeling van haar echtgenoot als een incident, terwijl uit haar relaas blijkt dat er sprake is van structureel geweld tegen appellante en haar gezin. Bezien tegen het licht van het structurele geweld tegen het gezin van appellante, dient de mishandeling wel degelijk meegewogen te worden in de oordeelsvorming door de rechtbank.

De mishandeling van haar zelf op 14 januari 2000 is te bezien als de directe aanleiding voor de vlucht uit Kazachstan op 5 maart 2000.

Appellante wijst er ten overvloede op dat zij zich na de mishandeling onder doktersbehandeling heeft gesteld.

Voorts wijst appellante er op dat de twee mannen die haar hebben mishandeld haar vertelden dat zij haar wilden dwingen haar bedrijf te sluiten. Gelet op haar, niet door de IND en rechtbank betwiste geloofwaardige verklaringen, is dan duidelijk dat de overheid haar niet tegen het ondervonden geweld en bedreigingen kon beschermen.

Conclusie

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellante verzoekt Uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen.

Voorts verzoekt appellante U om:

- doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door Uw Afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen;
- dan wel de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank om opnieuw te worden behandeld;
- met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Hoogachtend,

Mr J. J. T. van Loo
Advocaat

Bijlage:

uitspraak rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Zutphen d.d. 14 maart 2007. Awb 06/33822